

Univerzita Palackého v Olomouci
Právnická fakulta

Darina Rosmannová

Správní dozor v rámci integrované prevence

Bakalářská práce

Olomouc 2019

„Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma Správní dozor v rámci integrované prevence vypracovala samostatně a citovala jsem všechny použité zdroje.“

V Hati dne 26. 3. 2019

.....

Darina Rosmannová

Poděkování

Tímto bych ráda poděkovala JUDr. Aleši Máchovi, Ph.D. za jeho cenné připomínky a rady ke zpracování této bakalářské práce. Zároveň děkuji i svým rodičům za jejich trpělivost a podporu.

Obsah práce

Úvod	6
1. Integrovaná prevence.....	8
1. 1 Obecně o integrované prevenci.....	8
1. 2 Historický vývoj	9
1. 3 Právní úprava	12
1. 4 Principy integrované prevence.....	12
1. 5 Kategorie činností podléhající integrované prevenci.....	14
1. 6 Působnost na úseku integrované prevence.....	14
1. 7 Správní dozor obecně.....	17
2. Správní dozor v procesu integrované prevence.....	20
2. 1 Předběžný dozor v integrovaném řízení	20
2. 1. 1 Posouzení předběžného správního dozoru	20
2. 1. 2 Projevy správního dozoru v procesu posouzení žádosti o vydání integrovaného povolení.....	20
2. 2 Správní dozor vykonávaný v průběhu provozu zařízení.....	25
2. 2. 1 Druhy a konkrétní projevy dozoru v průběhu provozu zařízení	25
2. 2. 2 Realizace správního dozoru	26
2. 3 Správní dozor při změně integrovaného povolení	30
3. Role veřejnosti v rámci výkonu správního dozoru	32
Závěr.....	36
Seznam použitých zdrojů	38
Abstrakt:	42

Seznam použitých zkratk

IPPC	Integrated Pollution and Prevention Control (integrovaná prevence a omezování znečištění)
OECD	Organization for Economic Co-Operation and Development (Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj)
BAT	Best Available Techniques (nejlepší dostupné techniky)
BREF	Best Available Techniques Reference Documents (referenční dokumenty k nejlepším dostupným technikám)
ZoIP	Zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci
MŽP	Ministerstvo životního prostředí
MZe	Ministerstvo zemědělství
MZd	Ministerstvo zdravotnictví
MPO	Ministerstvo průmyslu a obchodu
ČIŽP	Česká inspekce životního prostředí
KŘ	Zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád)
EIA	Environmental Impact Assessment (vyhodnocení vlivů na životní prostředí)

Úvod

Životní prostředí tvoří veškerý svět kolem nás. Nicméně pro to, abychom v něm mohli žít, je nutné před toto slovní spojení připojit ještě jeden přívlastek, a to „příznivé“. Pokud životní prostředí bude nepříznivé, je téměř jisté, že se nám v něm dobře žít nebude. V rámci zachování příznivého životního prostředí nejen pro nás, ale i pro další generace, které budou žít na této planetě, je nutné se zamyslet, co jako lidstvo děláme pro to, abychom si tento křehký ekosystém zachovali v podobě, v jaké jej známe dnes. Když se zeptáme průměrného člověka, laika, bez speciálního vzdělání v oblasti ekologie, co spatřuje jako největší problém v souvislosti se znečišťováním životního prostředí, s největší pravděpodobností bude jeho odpověď zahrnovat vypouštění látek do ovzduší průmyslovými továrnami, spalovnami, případně těžebními společnostmi, dopravu, a v neposlední řadě pálení odpadu fyzickými osobami v rodinných domech. Odborněji můžeme všechny tyto „vlivy“ označit jako emise. Bez uvedení složité definice se dá jednoduše říci, že emise jsou znečišťující látky, přičemž jejich dlouhodobé shlukování a působení může mít, resp. má na životní prostředí negativní vliv. V dnešní vyspělé době jsme samozřejmě schopni monitorovat množství těchto emisí, a není tedy překvapením, že vyspělé země se snaží již několik desetiletí množství emisí redukovat. Nejnovějším opatřením na úrovni mezinárodních společenství bylo přijetí Pařížské dohody v roce 2016, která si klade za cíl dlouhodobě snižovat emisní hodnoty, a tím co nejvíce zpomalit postupné oteplování planety a zamezit nepříznivé změně klimatu. Toto je tedy závazek signatářských států.

Když se vrátím k výše zmíněnému příkladu s „průměrným člověkem“, pravděpodobně jednou z jeho odpovědí na otázku, co považuje za největší znečišťovatele životního prostředí, budou továrny, spalovny a podobná zařízení. A právě zde se uplatní institut integrované prevence, jejíž podstatou je právě to, aby znečištění životního prostředí vzniklé při provozu těchto potenciálně (nebo i reálně) znečišťujících zařízení bylo co nejmenší, dopad na jednotlivé složky životního prostředí byl vyvážený, proporcionální, a zároveň aby provozovatelé ze své vlastní iniciativy usilovali o to, aby nezpůsobovali větší zátěž pro životní prostředí, než je pro provoz jejich zařízení nezbytné. V rámci této komplexní ochrany ale nemůže být veškeré rozhodování o tom, co považují za dostatečné k ochraně životního prostředí, ponecháno na vůli provozovatelů, ale je nutný dohled a vedení ze strany správních orgánů. V rámci tohoto „dohledu“ správní orgány vykonávají správní dozor. A právě tento správní dozor v procesu integrované prevence je hlavním tématem této práce, přičemž

pojednání o projevu správního dozoru v jednotlivých fázích procesu integrovaného povolování je mým hlavním cílem.

Tuto bakalářskou práci člením na tři hlavní části. Náplní první části je uvedení do tématu, nastínění toho, co je integrovanou prevencí obecně, krátký historický vývoj, právní úprava a nejdůležitější principy projevující se v integrovaném povolování, a dále je prostor věnován i vymezení toho, co podřazujeme pod pojem správního dozoru a jeho dělení. Druhou částí práce je už samotný správní dozor v rámci integrované prevence, kde je rozebráno, jakým způsobem je správní dozor vykonáván v jednotlivých částech procesu, tedy před vydáním integrovaného povolení, v průběhu provozování zařízení podléhajícího integrovanému povolení, a také při změně integrovaného povolení. Poslední část práce věnuji roli veřejnosti v rámci správního dozoru, respektive tomu, jakým způsobem může veřejnost do tohoto výkonu státní správy zasahovat.

1. Integrovaná prevence

1. 1 Obecně o integrované prevenci

Integrovaná prevence (anglicky Integrated Pollution Prevention and Control, zkráceně IPPC) přinesla zásadní obrat v dosavadním přístupu k úpravě omezení znečištění životního prostředí. Předtím, než byla integrovaná prevence do praxe zavedena, se kontrola znečištění zaměřovala na jednotlivé složky životního prostředí, a to typicky na znečištění vod, půdy a ovzduší, ale neexistoval komplexní náhled na znečištění jako takové. Často se stávalo, že ochrana jednotlivých složek byla upravena více či méně než ochrana složek jiných, a docházelo tak k upřednostňování a nepoměru v ochraně jednotlivých podsystémů životního prostředí. Některé problémy související se znečištěním se navíc řešily až ve chvíli, kdy ke znečištění došlo, nebo až následně, což sice přineslo prozatímní efekt, ale z dlouhodobého hlediska je takovéto řešení velmi neefektivní¹.

Vzhledem k tomu, jak narůstal počet ať už potenciálních nebo i skutečných znečišťovatelů životního prostředí v souvislosti s uvolněním trhu a vznikem nových příležitostí pro průmysl, bylo třeba postavit se k regulaci souborně, celistvě, komplexně. To byl jeden z důležitých impulsů pro vznik integrované prevence, která, jak už z názvu vyplývá, neřeší znečištění až následně, ale preventivně, tedy ještě před jeho vznikem. Z prvního slova „integrovaná“ pak jazykovým výkladem můžeme dovodit, že se nebude omezovat na jednotlivé složky vyžadující ochranu, ale bude se vztahovat na všechny složky zároveň. V rámci tohoto přístupu jsou tedy vyváženy jednotlivá zatížení na systém jako celek². Smyslem integrované prevence ale není pouze snaha o zabránění znečištění životního prostředí, nýbrž slouží i k výběru vhodných výrobních postupů, tak, aby došlo k úspoře nákladů, méně spotřebovaných surovin a energie³. Její celková komplexnost je proto dnes v rámci ochrany životního prostředí nepostradatelná.

Cílem integrované prevence je posouzení všech potenciálních vlivů na životní prostředí. Výhoda tohoto institutu spočívá v tom, že všechny procesy, které musely dříve probíhat samostatně, zatěžovaly více úřadů, více úředníků, a navíc pro veřejnost bylo mnohem problematictější se v jednotlivých řízeních, která právě probíhají, zorientovat, jsou

---

¹ DAMOHORSKÝ, Milan a kol. *Právo životního prostředí*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010. s. 232.

² Tamtéž.

³ *Integrovaná prevence a omezování znečištění (IPPC)* [online]. Ministerstvo životního prostředí, [cit. 4. března 2019]. Dostupné na <https://www.mzp.cz/cz/integrovaná_prevence_omezovani_znecistovani>.

nyní sjednoceny do jednoho řízení⁴. To znamená, že výsledkem řízení je jedno integrované povolení, které nahrazuje jednotlivá rozhodnutí z různých řízení probíhajících podle zvláštních právních předpisů v rámci ochrany životního prostředí. Výsledkem celého procesu je stanovit závazné podmínky provozu průmyslového zařízení a zároveň minimalizovat dopady tohoto provozu na jednotlivé složky životního prostředí⁵.

1. 2 Historický vývoj

Vznik a vývoj integrované prevence úzce souvisí s tím, jak si lidská populace postupně uvědomovala následky znečištění životního prostředí. V poválečném období bylo třeba opět zavést fungující hospodářství. Konkrétně poválečné Československo se ještě více než dříve zaměřilo na těžký průmysl, na těžbu černého uhlí, a později i na výstavbu hnědouhelných elektráren. Československo ovšem rozhodně nebylo výjimkou. Válkou zničená Evropa se snažila opět dostat „do kondice“, a tak se průmysl rozvíjel ve všech jejích částech. Za zmínku stojí událost, která se stala v Londýně v roce 1952⁶. Ve vzduchu se vlivem špatných rozptylových podmínek v kombinaci se znečištěním z těžkého průmyslu nashromáždila nebezpečná koncentrace oxidu siřičitého (SO₂), a během několika dní zemřelo 4 000 lidí v důsledku kardiorespiračních potíží.

Zvyšujícího se znečištění ovzduší si všímalo i vedení tehdejšího Československa, a proto byl přijat zákon č. 35/1967 Sb., tzv. komínový zákon, který reguloval množství škodlivých látek vypouštěných do ovzduší a obsahoval i úpravu finančních sankcí a pokut. Ovzduší ale nebylo jediným faktorem, na kterém mohli lidé pozorovat, jak se těžký průmysl projevuje. V 70. letech 20. století bylo poškození vegetace v důsledku kyselých dešťů tak značné, že se stalo z lokálního regionálním problémem. Zásadní změna v oblasti ochrany životního prostředí ovšem nastala až po revoluci v roce 1989. V roce 1991 byl přijat zákon č. 309/1991 Sb., o ochraně ovzduší před znečišťujícími látkami⁷.

V 90. letech nastalo období, kdy si lidé na celosvětové úrovni pomalu začínali uvědomovat, jak moc je životní prostředí zničené po všech letech prosazování těžkého průmyslu. Na celosvětové úrovni můžeme mluvit o prvotním impulzu v rámci ochrany

---

⁴ PETRLÍK, Jindřich a kol. *Integrované povolení – řekněte nejbližší továrně svůj názor*. 2. vydání. Praha: Sdružení Arnika, 2008. s. 6.

⁵ PRŮCHOVÁ, Ivana a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010. s. 236 a 237.

⁶ STONIŠOVÁ, Tereza. *Vědci objasnili záhadu smogu, který v roce 1952 zabil 12 tisíc lidí* [online]. Reflex.cz, 6. prosince 2016 [cit. 4. března 2019]. Dostupné na <<https://www.reflex.cz/clanek/veda/76334/vedci-objasnili-zahadu-smogu-ktery-v-roce-1952-zabil-12-tisic-lidi.html>>.

⁷ Přehledná mapa událostí dostupná zde: *Historie znečištění a ochrany čistoty ovzduší* [online]. ČHMÚ, [cit. 4. března 2019]. Dostupné na <http://copernicus.gov.cz/documents/19/27908/Poster_1_CHMU_Historie_znecistení_a_ochrana_cistoty_ovzduši.pdf/98c4e0dc-657c-4dac-bd10-cf12dbdeed5b>.

životního prostředí o Rámcová úmluvě OSN o změně klimatu, která je první v řadě mezinárodních smluv zabývajících se ochranou klimatu a omezením globálního oteplování. Byla podepsána 4. června 1992 v Rio de Janeiru. Jedním z hlavních cílů této Úmluvy bylo stabilizovat atmosférické koncentrace skleníkových plynů, jak vyplývá z jejího článku 2. Už tehdy v 90. letech se o nebezpečí, které skleníkové plyny pro životní prostředí představují, vědělo.

Na Rámcovou úmluvu navazuje i Kjótský protokol, který zavázal signatářské země snížit emise skleníkových plynů o 5,2 % v porovnání se stavem v roce 1990. Na základě toho byla vytvořena i Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES, o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, a to primárně k plnění závazků Evropského společenství a jeho členských států, kterými se státy zavázaly ke snížení emisí skleníkových plynů v souladu s rozhodnutím Rady o schválení Kjótského protokolu k Rámcové úmluvě OSN o změně klimatu⁸.

Téměř všechny posuny v rámci ochrany prostředí na evropské úrovni pocházejí tehdy ještě od Evropských společenství. Za prvotní koncept integrované prevence (i když konkrétně o této ještě zmínka není) můžeme považovat Doporučení Rady OECD (Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj)⁹ z roku 1991, která jako první rozpracovala koncept omezení znečištění, a teprve následně to převzaly Evropská společenství (později Evropská unie) do své legislativy. Od roku 1991 pak začaly probíhat práce na připravované směrnici, která usilovala o to, aby byla integrovaná prevence začleněna do právních řádů členských států, přičemž 24. září 1996 došlo k přijetí této směrnice, a to pod číslem 1996/61/ES o integrované prevenci a omezování znečištění¹⁰. Tato směrnice si kladla za cíl, aby z činností, které vymezila ve své příloze, byly sníženy emise vypouštěné do ovzduší, vody nebo půdy, a aby v rámci těchto činností došlo ke snížení produkce odpadů¹¹. V české právní úpravě se tato

---

⁸ Důvod k vytvoření Směrnice je popsán v odůvodnění rozsudku Soudního dvora Evropské unie C-43/14, online dostupný zde: *Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. února 2015, ŠKO-ENERGO, s. r. o. v Odvolací finanční ředitelství, C -*

43/14. Dostupné na <<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=162532&pageIndex=0&doclang=cs&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1107403>>.

⁹ OECD neboli Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj je mezinárodní vládní organizací, jejímž hlavním cílem je koordinace politik členských i nečlenských zemí za účelem ekonomického rozvoje. Více dostupné zde: *Základní informace o OECD* [online]. Ministerstvo zahraničních věcí, [cit. 4. března 2019]. Dostupné na <https://www.mzv.cz/oecd.paris/cz/zakladni_informace_o_oecd/index.html>.

¹⁰ DAMOHORSKÝ, Milan a kol. *Právo životního prostředí*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010. s. 233.

¹¹ Článek 1 Směrnice Rady 1996/61/ES ze dne 24. září 1996 o integrované prevenci a omezování znečištění

směrnice implementovala zákonem č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění (dále jen „ZoIP“). Po mnoha novelizacích je tento zákon platný a účinný dodnes¹².

Za zmínku rozhodně stojí i Směrnice Evropského parlamentu a Rady vydaná pod číslem 2010/75/EU o průmyslových emisích., která nahradila směrnicí 2008/1/ES o integrované prevenci a omezování znečištění, a rovněž byla do zákona o integrované prevenci implementována. Směrnice z roku 2010 je významná tím, že posiluje jeden z významných principů práva životního prostředí, konkrétně princip nejlepších dostupných technik (BAT), o kterém bude ještě pojednáno dále v práci. Směrnice taktéž dále zvyšuje požadavky na ochranu životního prostředí, uvádí, které informace musí být zveřejňovány prostřednictvím internetu, aby byly veřejnosti volně přístupné a zpřísňuje emisní limity pro spalování odpadu¹³.

Na závěr této kapitoly si dovolím zmínku týkající se aktuální situace v rámci snižování emisí, neboť i toto snížení a předcházení emisím je dlouhodobě cílem integrované prevence obecně. V současné době je účinná Pařížská dohoda podepsána 22. dubna 2016 v Paříži. Tato navazuje na Kjótský protokol a klade si za cíl omezit emise skleníkových plynů po roce 2020. Smluvní strany se zavázaly udržet oteplování planety Země do 1,5 % stupňů Celsia a stanovit si vnitrostátní redukční příspěvky na snižování emisí, navíc je podporována i implementace likvidačních a adaptačních opatření. Ekonomicky silnější státy se zavázaly pomáhat v rozvoji chudším státům, aby i v těchto se dařilo efektivně skleníkové plyny redukovat. Státy také mají povinnost zpracovávat zprávy o tom, jak plní své závazky z Pařížské dohody¹⁴.

Pařížská dohoda se zabývá výhledem po roce 2020. Samotná politika EU si stanovila za cíl snížit emise skleníkových plynů o 20 % do roku 2020 a zvýšit podíl obnovitelných zdrojů. Do roku 2030 má EU představu o snížení o 40 % emisí skleníkových plynů oproti roku 1990¹⁵. Dlouhodobě se počítá se snížením emisí o 80 % do roku 2050.

---

¹² TICHÁ, Tereza. IPPC v právním řádu Evropského společenství a České republiky. In MARŠÁK, Jan, SLAVÍK, Jan (ed). *Implementace směrnice o integrované prevenci a omezování znečištění v České republice v letech 2003-2007*. Praha: Ministerstvo životního prostředí, 2009. s. 22.

¹³ *Evropská legislativa (včetně závěrů o BAT* [online]. Ministerstvo životního prostředí, [cit. 10. března 2019]. Dostupné na <<https://www.mzp.cz/ippc/ippc4.nsf/%24%24OpenDominoDocument.xsp?documentId=69F6D3CD18B5566DC1258010004242E6&action=openDocument>>.

¹⁴ *Pařížská dohoda* [online]. Ministerstvo životního prostředí, [cit. 4. března 2019]. Dostupné na <https://www.mzp.cz/cz/parizska_dohoda>.

¹⁵ Údaje dostupné zde: *Snížení emisí skleníkových plynů: národní cíle do roku 2030* [online]. Evropský parlament, 12. dubna 2018 [cit. 10. března 2019]. Dostupné na <<http://www.europarl.europa.eu/news/cs/headlines/society/20180208STO97442/snizeni-emisi-sklenikovyech-plynu-narodni-cile-do-roku-2030>>. Součástí článku je i přehledná tabulka cílů jednotlivých členských zemí.

1. 3 Právní úprava

Právní úprava integrované prevence vychází zejména z implementace směrnic Evropské unie, jak již bylo vymezeno výše. Základním zákonem pro integrovanou prevenci v České republice zůstává několikrát novelizovaný zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoIP“). Tento zákon ovšem nelze brát jako jediný a chápat jej izolovaně. Z řady souvisejících předpisů jistě stojí za zmínku zákon č. 25/2008 Sb., o integrovaném registru znečišťování životního prostředí a integrovaném systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí a o změně některých zákonů, který navazuje na přímo použitelné Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 166/2006, kterým se zřizuje Evropský registr úniků a přenosů znečišťujících látek, přičemž v návaznosti na toto Nařízení byl vytvořen i český Registr integrovaného znečišťování.

Dále se zákonem o integrované prevenci nepochybně souvisí i zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší a zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a i změně některých dalších zákonů, které přímo odkazují na proces integrované prevence a integrované povolení pak nahrazuje jednotlivé správní akty vydávané podle těchto zákonů¹⁶. V neposlední řadě je nutné zmínit také zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť integrované řízení je správním řízením a na procesní aspekty se použije správní řád subsidiárně¹⁷.

1. 4 Principy integrované prevence

Jak už z názvu samotného institutu vyplývá, do popředí je zde stanovena integrace, komplexnost. Jinými slovy to znamená, že se určitá činnost, která podléhá posouzení vlivů na životní prostředí, řeší z hlediska ochrany životního prostředí jako celku¹⁸. Nahlíží se na provozování činnosti z pohledu všech potenciálních nebezpečí, které mohou životní prostředí ohrozit nebo poškodit, a také na to, jak provoz učinit k životnímu prostředí šetrnější.

---

¹⁶ § 8 odst. 1 písm. b) ZoIP a poznámka pod čarou k tomuto zákonnému ustanovení

¹⁷ FILIPOVÁ, Jana GÖTTINGER, Vlastimil. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010. s. 44.

¹⁸ MARŠÁK, Jan, SLAVÍK, Jan. *Integrovaná prevence a omezování znečištění: stručný průvodce provozovatele zařízení s praktickým výkladem zákona o integrované prevenci*. 1. vydání. Praha: Ministerstvo životního prostředí, 2007. s. 9.

Druhým podstatným aspektem je prevence¹⁹. Hlavním smyslem tedy není náprava, když už k poškození životního prostředí a ekosystému došlo, ale vůbec tomuto negativnímu zásahu předejít. Podporuje se preventivní přístup při snižování znečištění životního prostředí.

Princip vysoké úrovně ochrany se projevuje zejména v tom, že v rámci integrované prevence dochází k stanovení podmínek provozu za použití nejlepších dostupných technik (anglicky Best Available Techniques, dále jen „BAT“)²⁰. Za použití BAT, jak jej zdůrazňuje i výše zmíněná směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU o průmyslových emisích, je dosahováno vysokého stupně ochrany životního prostředí. „*Nejlepšími dostupnými technikami se rozumí nejúčinnější a nejpokročilejší stadium vývoje činností a jejich provozních metod dokládající praktickou vhodnost určité techniky jako základu pro stanovení mezních hodnot emisí a dalších podmínek povolení, jejichž smyslem je předejít vzniku emisí, nebo pokud to není proveditelné, tyto emise omezit, a zabránit tak nepříznivým dopadům na životní prostředí jako celek*“²¹. Princip nejlepších dostupných technik je navíc vymezen i v § 2 písm. e) ZoIP, přičemž technikami se rozumí jak technologie, tak zároveň i způsob, jakým je s těmito technologiemi nakládáno za jejich provozu a po jeho skončení. Slovem „dostupný“ se myslí, aby technologie byla vůbec proveditelná a bylo možné ji zavést v příslušném průmyslovém odvětví, a to zároveň za ekonomicky možných podmínek, tedy aby nebyla ani likvidační z hlediska svých nákladů. „Nejlepší“ pak znamená, aby technologie byly co nejúčinnější z hlediska vysoké ochrany životního prostředí komplexně jako celku²². Princip vysoké úrovně ochrany souvisí také s pravidelným přezkumem vydaných integrovaných povolení. Při hodnocení toho, zda podmínky provozu odpovídají nejlepším dostupným technikám, se používají dokumenty BREF (Best Available Techniques Reference Documents), což jsou referenční dokumenty vydávané Evropskou unií, přičemž jejich vydávání a překlad v příslušném odvětví provádějí ministerstva v rámci své působnosti (§ 29 - § 31 ZoIP)²³.

---

¹⁹ PRŮCHOVÁ, Ivana a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010. s. 235.

²⁰ PRŮCHOVÁ, Ivana a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010. s. 235.

²¹ *Nejlepší dostupné techniky (BAT)* [online]. Ministerstvo průmyslu a obchodu, [cit. 10. března 2019]. Dostupné na <<https://www.mpo.cz/cz/prumysl/prumysl-a-zivotni-prostredi/ippc-integrovana-prevence-a-omezovani-znecisteni/referencni-dokumenty-bref/nejlepsi-dostupne-techniky-bat--224368/>>. Shodně taktéž § 2 písm. e) ZoIP.

²² § 2 písm. e) ZoIP

²³ DAMOHORSKÝ, Milan a kol. *Právo životního prostředí*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010. s. 236.

Informovanost a účast veřejnosti v řízení²⁴ je dalším důležitým principem integrované prevence. Vzhledem k tomu, že integrované povolení se týká větších zásahů do přírody, má nepochybně veřejnost právo na to, aby o dané situaci byla vyrozuměna, a to jak z hlediska všeobecné informovanosti, tak aktivní účasti v integrovaném řízení. O postavení veřejnosti bude pojednáno dále v této práci.

Princip nápravy u zdroje („end of pipe principle“) je neméně důležitým a je navázán na princip nejlepší dostupné techniky, neboť právě v rámci nejlepších technologií, které odstraňují znečištění pomocí filtrů vypouštěných částic, odlučovačů a podobných zařízení je možné životní prostředí chránit již přímo v prvotní fázi, kdy je potencionální znečištění vytvořeno²⁵.

1. 5 Kategorie činností podléhající integrované prevenci

Nezbytnosti posouzení a vydání integrovaného povolení nepodléhají veškeré činnosti, které by mohly svým provozem ohrozit nebo poškodit životní prostředí. Dané činnosti, na které se režim ZoIP vztahuje, jsou vymezeny v příloze č. 1 k tomuto zákonu²⁶. Pokud je daný záměr v příloze č. 1 k tomuto zákonu vymezen, integrované řízení musí proběhnout obligatorně. V situaci, kdy daný záměr v příloze uveden není, může i tak integrované řízení proběhnout²⁷. V některých situacích se tedy může jevit jako výhodnější, aby proběhlo celé integrované řízení, i když není obligatorně stanoveno. Pokud se případný investor či jiný subjekt rozhodne, že o integrované povolení žádat nebude, i tak se na něj může vztahovat režim jiného zákona (v závislosti na připravovaném záměru), a bude potřebovat posouzení jednotlivých složek ochrany životního prostředí samostatně. V tomto ohledu se integrované řízení jeví jako vhodnější varianta, neboť je procesně ekonomičtější, ale závisí čistě na uvážení povinného subjektu.

1. 6 Působnost na úseku integrované prevence

Dle § 28 ZoIP vykonávají státní správu na tomto úseku Ministerstvo životního prostředí, Ministerstvo průmyslu a obchodu, Ministerstvo zemědělství, Ministerstvo zdravotnictví, krajské úřady, inspekce a krajské hygienické stanice.

---

²⁴ PRŮCHOVÁ, Ivana a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010. s. 235.

²⁵ PETRLÍK, Jindřich a kol. *Integrované povolení – řekněte nejbližší továrně svůj názor*. 2. vydání. Praha: Sdružení Arnika, 2008. s. 9.

²⁶ § 2 písm. a) ZoIP

²⁷ PRŮCHOVÁ, Ivana a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010. s. 236.

Ministerstvo životního prostředí je pro oblast integrované prevence ústředním správním orgánem, jak jej definuje § 19 zákona č. 2/1969 Sb., kompetenční zákon. Zákon o integrované prevenci pak uvádí přesný výčet kompetencí, které Ministerstvo životního prostředí v rámci integrované prevence má. V § 29 písm. a) ZoIP se uvádí, že Ministerstvo životního prostředí (dále jen „MŽP“) vykonává vrchní správní dozor v této oblasti²⁸. „Zpravidla se tím [správním dozorem] rozumí činnost ministerstev a jiných ústředních správních úřadů při sledování dozorčí činnosti podřízených správních úřadů (správní dozor nevykonávají).“²⁹. Ovšem konkretizace toho, co je obsahem kompetence MŽP vykonávající vrchní správní dozor, už zákon o integrované prevenci neuvádí³⁰. V určitých případech se ale MŽP zapojuje přímo do procesu integrovaného povolování, a to konkrétně v situacích, kdy může být provozem zařízení zasaženo do životního prostředí jiného státu³¹. § 29 písm. c) a d) ZoIP pak upravují postavení MŽP jako druhoinstančního orgánu v případě podání odvolání. Dalšími významnými činnostmi Ministerstva životního prostředí je např. vedení integrovaného registru znečišťování a výměna informací o nejlepších dostupných technikách³². Rozhoduje i o některých přestupcích podle § 37 ZoIP, pokud tato působnost není svěřena krajskému úřadu.

Dalším orgánem vykonávající státní správu na úseku integrované prevence je Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „MPO“). Zákon v § 30 písm. a) ZoIP vyjmenovává kategorie činností z přílohy č. 1 k ZoIP, které podléhají tomuto resortu³³. Pro tyto činnosti pak MPO zajišťuje sledování nejlepších dostupných technik a provádí překlady dokumentů Evropské unie týkající se těchto činností³⁴.

I Ministerstvo zemědělství (dále jen „MZe“) je věcně příslušné k některým kategoriím činností uvedených v příloze č. 1 k ZoIP³⁵. U těchto kategorií činností pak podobně jako MPO zajišťuje sledování nejlepších dostupných technik a provádí překlady dokumentů vztahujících se k těmto činnostem³⁶.

Ministerstvo zdravotnictví (dále jen „MZd“) má pak specifickou působnost v rámci výkonu státní správy na úseku integrované prevence. U tohoto resortu nejsou žádné kategorie

---

²⁸ § 29 písm. a) ZoIP

²⁹ SLÁDEČEK, Vladimír. *Obecné správní právo*. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2013. s. 232.

³⁰ HANÁK, Jakub, PRŮCHOVÁ, Ivana a kol. *Kontrolní mechanismy při prosazování ochrany životního prostředí*. 1. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2017. s. 73.

³¹ § 29 písm. b) ZoIP

³² PETRŽÍLEK, Petr, TICHÁ, Tereza. *Předpisy o integrované prevenci a omezování znečištění*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství ARCH, 2003. s. 158.

³³ Příloha č. 1 k ZoIP

³⁴ § 30 písm. a) ZoIP

³⁵ § 31 písm. a) ZoIP

³⁶ § 31 písm. b) ZoIP

činností z přílohy č. 1 vymezeny³⁷. „Zda jde o oblast působnosti Ministerstva zdravotnictví, bude nutno posuzovat případ od případu v souvislosti s dotčenými složkovými předpisy. Zejména tehdy, půjde-li v řízení před odvolacím orgánem o změnu podmínek, které byly od prvostupňového rozhodnutí zapracovány na základě vyjádření hygienika, bude vyjádření MZd k odvolání/rozkladu nedoceníitelné.³⁸“.

Zřejmě nejdůležitějším orgánem vykonávající státní správu na úseku integrované prevence jsou krajské úřady. V rámci ZoIP se uplatňuje princip subsidiarity, a to tak, že se pravomoc v rámci integrovaného řízení přenáší na kraje a centrálně se pak projednávají ty případy, které na úrovni krajské není možné efektivně vyřešit, typicky provozy zařízení ovlivňující další státy, které se pak řeší na ústřední úrovni, tedy na úrovni Ministerstva životního prostředí³⁹. Už se samotné koncepce zákona je nepochybné, že největší pole působnosti v integrovaném řízení mají právě krajské úřady. Krajské úřady vykonávají státní správu v přenesené působnosti, zastřešují celý proces od podání žádosti provozovatelem, posouzení až k vydání integrovaného povolení a také stanoví obsah závazných podmínek provozu zařízení, které jsou obligatorním předpokladem rozhodnutí o vydání integrovaného povolení⁴⁰. Místní příslušnost toho kterého kraje se pak určí v návaznosti na § 11 odst. 1 písm. a) správního řádu, přičemž pro řízení o integrované prevenci je místně příslušný ten krajský úřad, kde bude provozovatel činnost provádět nebo již provádí, tedy rozhodné je místo činnosti. „Zákon o integrované prevenci tak staví kraj do dvojí role. Příslušný kraj bude jednak rozhodovat o žádosti, a zároveň bude mít postavení účastníka podle § 7 odst. 1 písm. c)⁴¹ včetně z toho plynoucích práv účastníka správního řízení a možnosti podat vyjádření k žádosti. Tato dvojí role je však možná vzhledem k tomu, že krajské úřady jsou vnitřně členěné na jednotlivé odborné úseky, které samostatně rozhodují ve věcných otázkách.⁴²“.

Pokud je tedy dána příslušnost krajského úřadu, promítne se jeho pravomoc ve všech fázích procesu integrovaného řízení. Rozhoduje o žádosti o vydání integrovaného povolení, poskytuje předběžnou informaci o úplnosti žádosti, provádí přezkum plnění závazných podmínek provozu zařízení, rozhoduje o přestupcích podle § 37 ZoIP, hodnotí

---

³⁷ § 32 ZoIP

³⁸ PETRŽÍLEK, Petr, TICHÁ, Tereza. *Předpisy o integrované prevenci a omezování znečištění*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství ARCH, 2003. s. 160.

³⁹ PETRŽÍLEK, Petr, TICHÁ, Tereza. *Předpisy o integrované prevenci a omezování znečištění*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství ARCH, 2003. s. 156.

⁴⁰ § 13 odst. 3 písm. d) ZoIP

⁴¹ Nyní se jedná o § 7 odst. 1 písm. d) ZoIP, citovaná publikace byla vydána ještě před novelou zákona o integrované prevenci, kdy pod § 7 odst. 1 písm. b) byl zařazen vlastník zařízení, pokud není provozovatelem

⁴² PETRŽÍLEK, Petr, TICHÁ, Tereza. *Předpisy o integrované prevenci a omezování znečištění*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství ARCH, 2003. s. 160.

použití nejlepších dostupných technik a také rozhoduje o ukončení nebo zastavení provozu zařízení⁴³.

Dalším vykonavatelem státní správy podle ZoIP je inspekce, konkrétně Česká inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“). ČIŽP je orgánem státní správy a je podřízena MŽP⁴⁴. Nejedná se o ústřední orgán státní správy⁴⁵, ale je to správní úřad s celostátní působností a organizační složka státu. ZoIP svěřuje inspekci jakousi zbytkovou kontrolní pravomoc, pokud není zákonem svěřena jinému orgánu⁴⁶. Mezi hlavní úkoly ČIŽP lze řadit zejména kontrola plnění povinností stanovených zákonem nebo závazných podmínek provozu zařízení konkrétně stanovené provozovateli integrovaným povolením, rozhoduje o některých přestupcích podle § 37 ZoIP, ukládá opatření k nápravě, zpracovává plány kontrol a spolupracuje při své činnosti s úřady a krajskými hygienickými stanicemi⁴⁷.

Jako poslední orgán vykonávající státní správu na úseku integrované prevence uvedu krajské hygienické stanice (dále jen „KHS“). Jedná se o správní úřady podřízené Ministerstvu zdravotnictví⁴⁸. V rámci integrované prevence se uplatní zejména tam, kde je nutné žádost o vydání integrovaného povolení posoudit z hlediska ochrany veřejného zdraví, typicky toho, jak se účinky hluku, vibrací a záření promítnou na životním prostředí a lidském zdraví při provozu zařízení. KHS dále kontroluje i plnění závazných podmínek stanovených pro provoz zařízení, může omezit nebo zastavit provoz, pokud by docházelo k poškození zdraví člověka, a rozhoduje i o některých přestupcích podle § 37 ZoIP⁴⁹.

1. 7 Správní dozor obecně

Kontrolní činnosti veřejné správy můžeme podle E. Horzinkové⁵⁰ rozdělit na správní kontrolu, kde jako kontrolní orgán vystupuje vždy orgán veřejné správy, a na kontrolu samotné veřejné správy, kde je kontrola vykonávána subjekty stojící mimo soustavu veřejné

---

⁴³ MARŠÁK, Jan, SLAVÍK, Jan. *Integrovaná prevence a omezování znečištění: stručný průvodce provozovatele zařízení s praktickým výkladem zákona o integrované prevenci*. 1. vydání. Praha: Ministerstvo životního prostředí, 2007. s. 21.

⁴⁴ § 1 odst. 1 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí

⁴⁵ § 2 zákona č. 2/1969 Sb., kompetenční zákon

⁴⁶ PETRŽÍLEK, Petr, TICHÁ, Tereza. *Předpisy o integrované prevenci a omezování znečištění*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství ARCH, 2003. s. 161.

⁴⁷ MARŠÁK, Jan, SLAVÍK, Jan. *Integrovaná prevence a omezování znečištění: stručný průvodce provozovatele zařízení s praktickým výkladem zákona o integrované prevenci*. 1. vydání. Praha: Ministerstvo životního prostředí, 2007. s. 21.

⁴⁸ § 82 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví

⁴⁹ § 35 ZoIP

⁵⁰ HORZINKOVÁ, Eva, FIALA, Zdeněk. *Správní právo hmotné. Obecná část*. 2. vydání. Praha: Leges, 2015. s. 118.

správy. Správní dozor⁵¹ spadá z teoretického hlediska pod oblast správní kontroly vnější, neboť je vykonáván orgánem veřejné správy vůči jemu nepodřízeným subjektům⁵².

„Pod pojmem správní dozor rozumíme takovou správní činnost, při které vykonavatel veřejné správy (dozorčí orgán) pozoruje chování nepodřízených subjektů a porovnává je s chováním žádoucím, s požadavky právních norem. V návaznosti na hodnocení podle okolností aplikuje zejména nápravné nebo sankční prostředky, jimiž reaguje na zjištěný nesoulad mezi skutečným a žádoucím chováním dozorovaného subjektu.⁵³“. Podobnou definici uvádí i V. Sládeček a dodává, že se jedná o „státní dozor“, tedy spočívající ve výkonu státní správy⁵⁴.

Jak tedy z definice vyplývá a jak mimo jiné uvádí i E. Horzinková⁵⁵, v rámci správního dozoru se hodnotí jen hledisko zákonnosti. Co ovšem dozorový orgán srovnávat nebude, je účelnost, hospodárnost, efektivita či etická pravidla⁵⁶, neboť tato kritéria obecně v právních normách nejsou a jejich naplňování závisí již na konkrétní fyzické nebo právnické osobě.

Správní dozor lze dělit podle různých kritérií. Pro orientaci v této práci uvádím některá z nich:

Z časového hlediska rozlišujeme:

- dozor předběžný
- dozor průběžný
- dozor následný

Z hlediska frekvence:

- dozor soustavný
- dozor jednorázový
- dozor incidenční (na základě úředního či soukromého podnětu)⁵⁷

Z hlediska náplně činnosti vykonavatele veřejné správy provádějící správní dozor:

- dozor běžný

---

⁵¹ Na tomto místě je vhodné uvést, že pojmy „dozor“, „dohled“ a „kontrola“ ve správním právu často nejsou rozlišovány, bývají používány jako synonyma, ale kupříkladu ve finančním právu bývá užití těchto pojmů striktně oddělováno v rámci rozličného významu. Shodně také HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 202.

⁵² HORZINKOVÁ, Eva, FIALA, Zdeněk. *Správní právo hmotné. Obecná část*. 2. vydání. Praha: Leges, 2015. s. 118.

⁵³ HENDRYCH, Dušan. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 201.

⁵⁴ SLÁDEČEK, Vladimír. *Obecné správní právo*. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2013. s. 230.

⁵⁵ HORZINKOVÁ, Eva, FIALA, Zdeněk. *Správní právo hmotné. Obecná část*. 2. vydání. Praha: Leges, 2015. s. 121.

⁵⁶ HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 203.

⁵⁷ Tamtéž.

- dozor specializovaný
- dozor pořádkový⁵⁸

Co se průběžného dozoru týče, typicky se zaměřuje na činnost, která v dané době probíhá, a tuto činnost správní orgán dozoruje. Dozor následný se zaměřuje na to, jak jsou odstraňovány negativní následky. Problematickým se jeví předběžný dozor, který D. Hendrych vymezuje takto: „*Pokud jsou obdobné činnosti realizovány předběžně, nepůjde zřejmě většinou o správní dozor, nýbrž o povolovací nebo obdobnou činnost veřejné správy.*“⁵⁹. Správní dozor soustavný pak probíhá dlouhodobě po celou dobu provozování činnosti, dozor jednorázový na druhou stranu zpravidla vyplývá z předem připraveného programu vydaného příslušným správním orgánem, který dozor provádí. Dozor může být zahájen i z podnětu, a to jak z podnětu občanů (např. formou stížnosti nebo petice), tak z podnětu správního orgánu – v tomto případě se jedná o dozor incidenční⁶⁰.

V rámci posledního dělení rozlišujeme dozor běžný, který je vykonáván v rámci plnění úkolů veřejné správy. Příkladem může být např. dozor podle § 110 zákona č. 254/2001 Sb., vodní zákon, který upravuje vodoprávní dozor vodoprávních úřadů. Specializovaný dozor vykonávají typicky inspekce, které jsou podřízeny jednotlivým ministerstvům. Inspekce pak mají dílčí specializovanou působnost, v rámci které správní dozor vykonávají, např. Česká inspekce životního prostředí, Česká obchodní inspekce, Státní energetická inspekce apod. Pořádkový dozor je vykonáván především veřejnými bezpečnostními sbory, přičemž slouží zejména k ochraně veřejného pořádku, osob a majetku⁶¹.

---

⁵⁸ HORZINKOVÁ, Eva, FIALA, Zdeněk. *Správní právo hmotné. Obecná část. 2.* vydání. Praha: Leges, 2015. s. 123.

⁵⁹ HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo. Obecná část. 9.* vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 203.

⁶⁰ Tamtéž.

⁶¹ HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo. Obecná část. 9.* vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 205.

2. Správní dozor v procesu integrované prevence

2.1 Předběžný dozor v integrovaném řízení

2.1.1 Posouzení předběžného správního dozoru

Jak již bylo uvedeno v podkapitole 1.7 této práce týkající se správního dozoru obecně, ne všichni autoři jsou přesvědčeni o tom, že něco jako předběžný dozor existuje, a spíše jej podřazují pod povolovací činnost veřejné správy⁶². Dle mého názoru se o správní dozor jedná, neboť i to, že se určitá činnost „jen povoluje“, naplňuje definici správního dozoru jako takového a příslušný správní orgán v rámci povolovací činnosti zhodnocuje předpoklady pro to, jestli bude povolení vůbec vydáno. E. Horzinková ve své definici správního dozoru uvádí, že „*Jedná se o typ kontroly⁶³, která směřuje vůči fyzickým nebo právnickým osobám a je realizována k tomu příslušnými orgány veřejné správy. Předmětem správního dozoru je pozorování a hodnocení toho, zda tyto osoby plní povinnosti vyplývající jim ze zákona, tedy pouze hledisko zákonnosti. [...] Dozorová činnost nad fyzickými a právnickými osobami má aspekty jak preventivní, tak represivní. Cílem tohoto typu kontroly je zajistit, aby určitá činnost byla vykonávána v souladu s právními předpisy (preventivní funkce), popř. aby závadné chování bylo odstraněno a osoby potrestány (represivní funkce)⁶⁴.*“ Z této definice dovozují, že i předběžný správní dozor lze pod správní dozor řadit a nejedná se jen o povolující činnost. Krajský úřad nebo MŽP hodnotí, jestli je možné integrované povolení vydat, zda provozovatel splňuje to, co mu ukládá pro provoz činnosti zákon. Taktéž to, aby byla činnost vykonávána v souladu s právními předpisy, je pak obsahem odůvodnění integrovaného povolení a tento aspekt je naplněn ve stanovení závazných podmínek provozu zařízení. Navíc se více než při jiných činnostech uplatní preventivní funkce, neboť cílem integrované prevence je předcházet vzniku škodlivých následků. Proto si myslím, že na základě těchto předpokladů se jedná o předběžný správní dozor.

2.1.2 Projevy správního dozoru v procesu posouzení žádosti o vydání integrovaného povolení

Celý proces posouzení žádosti o vydání integrovaného povolení podrobně upravuje ZoIP. Stručně si dovolím tento postup popsat a uvést, v kterých krocích se uplatní předběžný správní dozor.

---

⁶² HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 203.

⁶³ Autorka nerozlišuje terminologii dozoru a kontroly.

⁶⁴ HORZINKOVÁ, Eva, FIALA, Zdeněk. *Správní právo hmotné. Obecná část*. 2. vydání. Praha: Leges, 2015. s. 121-122.

Jak již bylo uvedeno výše v této práci, příloha č. 1 k ZoIP stanovuje výčet činností, u kterých je integrované řízení obligatorní, tedy musí proběhnout, aby bylo možné zahájit provoz daného zařízení. Obligatornost tohoto řízení ale nic nemění na tom, že se jedná o řízení ovládané dispoziční zásadou. Zahajuje se na žádost o vydání integrovaného povolení, kterou podává provozovatel daného zařízení správnímu úřadu⁶⁵, který je místně příslušný k vydání tohoto povolení. Integrované řízení je zároveň i správním řízením podle § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád⁶⁶, a tedy správní řád se použije subsidiárně.

Za důležité považuji i krátce zmínit, kdo je účastníkem integrovaného řízení. Dle § 7 odst. 1 ZoIP jsou tedy účastníky řízení:

- a) provozovatel zařízení,
- b) vlastník zařízení, není-li provozovatelem zařízení,
- c) obec, na jejímž území je nebo má být zařízení umístěno,
- d) kraj, na jehož území je nebo má být zařízení umístěno,
- e) občanská sdružení⁶⁷, obecně prospěšné společnosti, zaměstnavatelské svazy nebo hospodářské komory, a dále obce a kraje, na jejichž území může toto zařízení ovlivnit životní prostředí, ovšem za podmínky, že se jako účastníci písemně přihlásily příslušnému úřadu, který integrované řízení vede, a to do 8 dnů ode dne zveřejnění shrnutí údajů ze žádosti.

Podle § 7 odst. 2 ZoIP se za účastníka považuje také ten, kdo by jím byl v řízeních podle zvláštních právních předpisů, které jsou integrovaným povolením nahrazovány⁶⁸. Zde se mají na mysli zejména účastníci v řízení podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech nebo podle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Těmto osobám je pak umožněno stát se účastníkem řízení, pokud už nemají postavení účastníka podle některého z bodů v § 7 odst. 1 ZoIP. Okruh účastníků je tedy poměrně široký. „*Ve vztahu k vymezení účastníků řízení o integrovaném povolení je třeba uvést, že je koncipován nejširěji ze všech případů speciálního*

---

⁶⁵ Správním úřadem je místně příslušný krajský úřad. V případě provozu zařízení, kde je očekáván dopad na životní prostředí jiného státu pak Ministerstvo životního prostředí.

⁶⁶ § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, definuje správní řízení takto: „*Správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.*“

⁶⁷ Zákon používá starou terminologii, po účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, se pojem „občanské sdružení“ mění na pojem „spolek“

⁶⁸ BĚLOHRADOVÁ, Jitka, POLÁČKOVÁ, Marie a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010. s. 63.

vymezení okruhu účastníků řízení v oblasti životního prostředí, což je nesporně dáno smyslem integrovaného rozhodování.⁶⁹“

Dále nikoliv jako účastník, ale jako osoba zúčastněná na řízení se může integrovaného řízení zúčastnit i stát, jehož životní prostředí by mohlo být provozem zařízení dotčeno⁷⁰, a odborně způsobilá osoba⁷¹, jejíž postavení bude ještě rozebráno dále v této práci.

Náležitosti toho, co musí žádost o vydání integrovaného povolení obsahovat, stanoví § 4 ZoIP. Řízení o vydání integrovaného povolení je tedy zahájeno dnem, kdy byla žádost doručena úřadu⁷². Úřadu je stanovena lhůta 20 dnů ode dne doručení žádosti, aby prověřil, zda žádost obsahuje všechny předepsané náležitosti tak, jak ukládá § 4 ZoIP. V této první fázi se již naplňují znaky definice správního dozoru, a to tak, že úřad zde přezkoumává zákonnost podané žádosti, konkrétně zda je žádost úplná podle právních předpisů. Pokud žádost úplná není, úřad vyzve provozovatele k doplnění a stanoví mu k tomu další lhůtu, přičemž zahájené řízení se přeruší. Jakmile je žádost doplněna a je úplná, je možné pokračovat v řízení⁷³.

Z § 8 ZoIP dále vyplývá, že jakmile úřad shledá žádost jako úplnou a žádné její doplnění není třeba, zašle ji k vyjádření účastníkům řízení (kromě provozovatele, neboť ten žádost podával a ví, jaké náležitosti v ní uvedl), dále příslušným dotčeným správním úřadům, jejichž správní akty se nahrazují vydáním integrovaného povolení⁷⁴, a státu, jehož životní prostředí může být provozem zařízení ovlivněno (dotčený stát).

Ve stejné lhůtě, tedy 7 dnů, zveřejní úřad shrnutí údajů ze žádosti v informačním systému integrované prevence⁷⁵, na své úřední desce, a zároveň jsou údaje zveřejněny i na úřední desce obce, na jejímž území je zařízení umístěno. Zároveň je i připojena informace, kdy může každý do žádosti nahlížet a pořizovat si z ní výpisy či kopie. Klíčové zde je ustanovení, že v této lhůtě může každý zaslat úřadu své vyjádření k žádosti. Výraz „každý“ zde znamená kdokoliv, tedy veřejnost, ne pouze účastník řízení⁷⁶.

---

⁶⁹ PRŮCHOVÁ, Ivana a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010. s. 241.

⁷⁰ § 10 ZoIP

⁷¹ § 6 ZoIP

⁷² Pokud je dále v textu používán výraz „úřad“, myslí se tím místně příslušný krajský úřad, případně MŽP.

⁷³ MARŠÁK, Jan, SLAVÍK, Jan. *Integrovaná prevence a omezování znečištění: stručný průvodce provozovatele zařízení s praktickým výkladem zákona o integrované prevenci*. 1. vydání. Praha: Ministerstvo životního prostředí, 2007. s. 14-15.

⁷⁴ Konkrétně dotčené správní úřady podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, zákona č. 254/2001 Sb., vodní zákon, zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a další.

⁷⁵ § 5a ZoIP

⁷⁶ § 8 odst. 2 ZoIP, přičemž o postavení veřejnosti v integrovaném řízení bude pojednáno v následující kapitole této práce; shodně i BĚLOHRADOVÁ, Jitka, POLÁČKOVÁ, Marie a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010. s. 63.

Proces dále pokračuje vyjádřením dotčených správních orgánů a účastníků řízení. Spolky a další subjekty mají 8 dnů na to, aby se do řízení přihlásily. Až pak se stávají účastníky řízení a mohou se v řízení vyjadřovat⁷⁷. Příslušné správní úřady musí zaslat úřadu nejpozději do 30 dnů po obdržení žádosti své vyjádření, které obsahuje zhodnocení návrhu závazných podmínek k provozu zařízení, a pokud je to nutné, může navrhnout další podmínky, které by bylo vhodné zahrnout do integrovaného povolení⁷⁸. Zde dochází k dalšímu projevu správního dozoru, protože dochází k hodnocení toho, zda provozovatel splňuje podmínky podle jednotlivých složkových předpisů, což hodnotí dotčené orgány. § 9 odst. 2 ZoIP pak výslovně uvádí, že tato vyjádření nejsou správními rozhodnutími, ale jsou pouze podkladem pro rozhodnutí o integrovaném povolení. Jedná se tedy o závazné stanovisko vydané podle § 149 správního řádu, z čehož plyne, že není právně závazné. Pokud by se krajský úřad nebo Ministerstvo životního prostředí rozhodlo dotčené stanovisko nerespektovat, musí se s ním vypořádat v rámci odůvodnění rozhodnutí o vydání integrovaného povolení⁷⁹. Ve stejné lhůtě, tedy 30 dní, mohou své vyjádření úřadu zaslat i účastníci řízení. K podané žádosti se zároveň může vyjádřit i dotčený stát.

Při posuzování žádosti si úřad může vyžádat i odborné vyjádření způsobilé osoby. Postavení odborně způsobilé osoby upravuje § 6 ZoIP, přičemž dle tohoto se odborně způsobilou osobou rozumí fyzická nebo právnická osoba, která je pověřena Ministerstvem životního prostředí k poskytování odborných vyjádření. Tato osoba pak musí být zapsána do Seznamu odborně způsobilých osob, musí dosáhnout dostatečného stupně vzdělání a získat potřebnou praxi, aby mohla odborné vyjádření dle § 11 ZoIP poskytovat. Úřad si vyžádá takové vyjádření zejména v otázkách aplikace a zhodnocení nejlepších dostupných technik⁸⁰ nebo ve zvláště složitých případech i k celé žádosti. Odborně způsobilá osoba pak zašle své vyjádření do 30 dnů ode dne, kdy žádost obdržela. Úřad pak vyjádření do 5 dnů zveřejní v informačním systému integrované prevence a na své úřední desce v souladu s § 11 odst. 3 ZoIP.

---

⁷⁷ MARŠÁK, Jan, SLAVÍK, Jan. *Integrovaná prevence a omezování znečištění: stručný průvodce provozovatele zařízení s praktickým výkladem zákona o integrované prevenci*. 1. vydání. Praha: Ministerstvo životního prostředí, 2007. s. 15.

⁷⁸ PETRŽÍLEK, Petr, TICHÁ, Tereza. *Předpisy o integrované prevenci a omezování znečištění*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství ARCH, 2003. s. 100.

⁷⁹ Tamtéž.

⁸⁰ BĚLOHRADOVÁ, Jitka, POLÁČKOVÁ, Marie a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010. s. 64.

V souladu se základními procesními zásadami správního řízení probíhá správní řízení písemně, nikoliv ústně⁸¹. V § 12 ZoIP je ovšem dáno úřadu na uvážení, zda nařídí ústní jednání k projednání žádosti. Po uplynutí lhůty k vyjádření dotčených správních orgánů a účastníků nebo po obdržení odborného vyjádření může takové jednání nařídít a zároveň k němu přizvat i odborně způsobilou osobu, ČÍŽP a příslušné správní úřady. Obligatorně pak úřad nařídí ústní jednání tehdy, pokud o to požádá některý z účastníků řízení. Účastník musí o tom, že si přeje nařídít ústní jednání, informovat úřad v průběhu doby, která mu plyne pro vyjádření.

Závěrem celého procesu je rozhodnutí o žádosti. Úřad rozhodne ve lhůtě 45 dnů poté, co uplyne dotčeným správním orgánům lhůta k vyjádření. Totéž platí pro vyjádření odborně způsobilé osoby, lhůta 45 dnů běží ode dne, kdy úřad obdrží odborné vyjádření. Na základě všech podkladů může úřad dojít ke dvěma možnostem završení procesu rozhodnutí o žádosti o vydání integrovaného povolení. Úřad může na základě svých podkladů zjistit, že záměr provozovatele nesplňuje požadavky stanovené pro provoz zařízení podle tohoto zákona nebo jsou podmínky pro provoz zařízení jinak nesplnitelné, a na základě tohoto zjištění provozovatelovu žádost o vydání integrovaného povolení zamítne⁸².

Na druhou stranu pozitivním výsledkem pro provozovatele je skutečnost, že úřad neshledal důvody pro zamítnutí jeho žádosti a bude mu vydáno integrované povolení. Klíčovou částí rozhodnutí je stanovení závazných podmínek provozu zařízení⁸³, ve kterých úřad provozovateli konkrétně stanoví, co musí při provozu svého zařízení dodržovat, a zároveň jsou tyto podmínky poté předmětem správního dozoru. § 13 odst. 4 ZoIP obsahuje komplexní výčet toho, co by se mělo v závazných podmínkách provozu upravit. Pro představu uvádím pár podmínek, a to kupříkladu stanovení emisních limitů, opatření k vyloučení rizik možného znečištění prostředí, podmínky při nakládání s odpady, opatření pro předcházení haváriím, postup vyhodnocování plnění podmínek integrovaného povolení a povinnost předkládat úřadu alespoň jednou za rok výsledky monitorování a další údaje, které umožní úřadu sledovat, jak provozovatel dodržuje podmínky mu stanovené v integrovaném povolení, a v neposlední řadě i podmínky pro dodržování emisních limitů⁸⁴. Závazné podmínky provozu musí navíc zahrnovat vše, co by jinak bylo provozovateli uloženo, pokud

---

⁸¹ SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 3. aktualizované a doplněné vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2017. s. 68.

⁸² PRŮCHOVÁ, Ivana a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010. s. 241-242.

⁸³ § 13 odst. 4 ZoIP

⁸⁴ Podrobně podmínky upraveny v § 13 odst. 4 ZoIP.

by se rozhodovalo podle zvláštních zákonů a nebylo vydáno integrované rozhodnutí namísto dílčích rozhodnutí⁸⁵.

V rámci odůvodnění vydání integrovaného povolení se musí úřad vypořádat i se všemi připomínkami, které byly podány v zákonné lhůtě ke zveřejněné žádosti o vydání integrovaného povolení. Rozhodnutí se pak zveřejní po dobu 30 dnů na úřední desce příslušného úřadu a v informačním systému integrované prevence, přičemž je zveřejněna i informace, na jakém místě lze do rozhodnutí nahlédnout⁸⁶. Příslušný krajský úřad pak zašle do 7 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o vydání integrovaného povolení i Ministerstvu životního prostředí.

2. 2 Správní dozor vykonávaný v průběhu provozu zařízení

2. 2. 1 Druhy a konkrétní projevy dozoru v průběhu provozu zařízení

Správní dozor vykonávaný v průběhu provozu zařízení může být realizován jako průběžný, což znamená, že správní orgán kontroluje provozovatele soustavně vždy po určitém období. Konkrétní projev tohoto dozoru najdeme přímo v ZoIP, a to v § 16a odst. 1, kde je stanoveno, že provozovatel zařízení musí každý rok předkládat úřadu zprávu o tom, jak plní podmínky mu stanovené k provozu činnosti integrovaným povolením.

Jiným projevem průběžného správního dozoru můžeme spatřovat v ustanovení § 18 ZoIP, kde se v odst. 1 stanoví, že „*Úřad⁸⁷ provede alespoň každých 8 let přezkum, zda nedošlo ke změně okolností, které mohou vést ke změně závazných podmínek integrovaného povolení.⁸⁸*“. Odst. 2 tohoto ustanovení pak stanoví i další situace, ve kterých je nutné realizovat přezkum závazných podmínek, aniž by uplynula doba 8 let, typicky se jedná o situace, kdy se úřad domnívá, že došlo k porušení závazných podmínek provozu, změni-li se možnost použití nejlepších dostupných technik pro daný provoz, pokud se vyžaduje změna emisních limitů nebo při značném znečištění životního prostředí⁸⁹. „*Zakotvení povinné pravidelné kontroly v osmiletých intervalech, je zvlášť důležité nejen z důvodu stálé a dlouhodobé kontroly zařízení, ale zvláštní význam nabývá, uvědomíme-li si, že integrované povolení se vydává na dobu neurčitou a kromě kontrolních a sankčních opatření tedy*

---

⁸⁵ PRŮCHOVÁ, Ivana a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010. s. 242.

⁸⁶ § 13 odst. 9 ZoIP

⁸⁷ Úřadem je myšlen místně příslušný krajský úřad, případně MŽP.

⁸⁸ § 18 odst. 1 ZoIP

⁸⁹ § 18 odst. 2 písm. a) – e) ZoIP

*neexistuje jiná cesta, jak donutit provozovatele zařízení k dalším preventivním a k ochraně životního prostředí nezbytným krokům.*⁹⁰“. Takovou kontrolu pak orgán zahajuje ex officio.

Dalším druhem správního dozoru, který se může v průběhu provozu zařízení uplatnit, je dozor následný. V tomto kontextu je následným dozorem myšlena situace, kdy již došlo k nějakému negativnímu zásahu, a je třeba jej napravit. Příkladem může být situace, kdy provozovatel poruší závazné podmínky provozu zařízení, v důsledku čehož dojde ke znečištění životního prostředí. Nejen, že se provozovatel, ať už fyzická nebo právnická osoba, může dopustit přestupku podle § 37 odst. 1 písm. g) ZoIP, ale zároveň je třeba vzniklou situaci napravit. V této situaci se uplatní využití institutu opatření k nápravě, který upravuje § 19b ZoIP. Na základě toho může úřad nebo ČIŽP uložit provozovateli, aby ve lhůtě k tomu stanovené provedl opatření k nápravě spočívající v odstranění nežádoucího stavu. V tomto ustanovení můžeme spatřovat projev správního dozoru následného. § 19b odst. 3 ZoIP navíc uvádí, že pokud provozovatel opatření k nápravě neprovede, může úřad nebo inspekce nařídit omezení nebo dokonce zastavení provozu zařízení⁹¹.

V neposlední řadě se v rámci provozu zařízení může uplatnit i dozor incidenční, tedy takový, ke kterému byl dán podnět. Podnět může přijít buď od správního orgánu, typicky ze zjištění ČIŽP, nebo na základě podnětu jiné osoby z řad veřejnosti. Na základě toho pak může úřad realizovat incidenční správní dozor, přičemž pokud se domnívá, že je k tomu důvod, zahájí kontrolu z moci úřední.

2. 2. 2 Realizace správního dozoru

Procesní úprava správního dozoru vychází zejména ze zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád, dále jen „KŘ“). To, co KŘ neupravuje, pak subsidiárně pokrývá zákon č. 500/2004 Sb., správní řád⁹². Zejména se má na mysli aplikace základních zásad činnosti správních orgánů, vyloučení pro podjatost, posuzování podnětů ke kontrole, doručování či počítání času⁹³. Zákon o integrované prevenci je pak v poměru *lex specialis* k zákonu o kontrole⁹⁴.

Zákon používá termín „kontrola“, ale již v § 1 odst. 1 KŘ je uvedeno, že „*zákon upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků, jiných orgánů*

---

⁹⁰ PETRŽÍLEK, Petr, TICHÁ, Tereza. *Předpisy o integrované prevenci a omezování znečištění*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství ARCH, 2003. s. 129.

⁹¹ § 19b odst. 3 ZoIP

⁹² § 28 zákona o kontrole (dále jen „KŘ“), shodně i HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 206.

⁹³ DVORSKÁ, Olga. *Kontrolní řád: poznámkové vydání zákona s úryvky důvodové zprávy, vzory a vybranou judikaturou*. 1. vydání. Praha: Linde, 2013. s. 163.

⁹⁴ JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel, LIBOSVÁR, Ondřej. *Zákon o kontrole: komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014. s. 5.

a právnických nebo fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (dále jen „kontrolní orgán“), při kontrole činnosti orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků, jiných orgánů, právnických a fyzických osob (dále jen „kontrolovaná osoba“).⁹⁵ Z této definice působnosti zákona můžeme dovodit, že se vztahuje na správní dozor. Samotnou kontrolu pak provádí fyzická osoba, která k tomu byla kontrolním orgánem pověřena⁹⁵ – v rámci integrované prevence tedy zaměstnanec místně příslušného krajského úřadu, pověření zaměstnanci Ministerstva životního prostředí nebo zaměstnanci České inspekce životního prostředí, případně pracovníci krajské hygienické stanice v případech stanovených ZoIP⁹⁶. Kontrolovaným pak bude provozovatel zařízení podléhající konkrétnímu integrovanému povolení. Kontrolu je možné zahájit jen ex offo, uplatní se tedy plně zásada ofiiciality. Předcházet jí ovšem může podnět, kdy se poté jedná o incidenční kontrolu. Z § 22 KŘ ovšem vyplývá, že pokud byla taková kontrola zahájena na podnět, je kontrolovaná osoba omezena v rozsahu nahlížení do spisu o kontrole v tom rozsahu, ve kterém by mohla zjistit totožnost této osoby. Kontrola je pak zahájena předložením pověření ke kontrole, doručením oznámení o zahájení kontroly nebo prvním z kontrolních úkonů, který předchází přeložení pověření ke kontrole⁹⁷.

Zákon stanovuje i poměrně široké vymezení dozorčích oprávnění, které může kontrolující osoba během kontroly uplatnit vůči kontrolované osobě. Jedná se o oprávnění vstupovat na pozemky, do staveb a jiných prostor provozovaného zařízení podléhající integrovanému povolení, požadovat prokázání totožnosti, odebírat vzorky, zajišťovat důkazy, provádět měření a prohlídky, požadovat předložení podkladů a dokumentů vztahujících se k předmětu kontroly, pořizovat obrazové a zvukové záznamy a v neposlední řadě požadovat součinnost kontrolované osoby⁹⁸. Tento výčet je dle kontrolního řádu taxativní, ale speciální zákon může dalšími požadavky výčet doplnit⁹⁹. V případě integrované prevence to bude například oprávnění pracovníků ČIZP provádět kontrolu užívaných technik a vhodnosti řízení provozu¹⁰⁰. Na druhou stranu musí kontrolující během kontroly šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby a dalších osob, které se kontroly účastní, zachovávat povinnost

---

⁹⁵ § 4 zákona KŘ

⁹⁶ JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel, LIBOSVÁR, Ondřej. *Zákon o kontrole: komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014. s. 41.

⁹⁷ § 5 odst. 2 KŘ

⁹⁸ § 8 KŘ

⁹⁹ DVORSKÁ, Olga. *Kontrolní řád: poznámkové vydání zákona s úryvky důvodové zprávy, vzory a vybranou judikaturou*. 1. vydání. Praha: Linde, 2013. s. 85.

¹⁰⁰ § 20b ZoIP

mlčenlivosti o tom, co se v souvislosti s výkonem kontroly u kontrolované osoby dozvěděl¹⁰¹, na požádání musí předložit pověření ke kontrole, náležitě zjistit stav kontrolované věci v rozsahu prováděné kontroly, umožnit kontrolovanému účastnit se jednotlivých kontrolních úkonů, v případě zajištění podkladů pak vydat potvrzení, a v neposlední řadě vyhotovit protokol o kontrole, který je následně doručen kontrolované osobě¹⁰². Vyloučit účast kontrolované osoby na kontrolním úkonu lze jen v případě, pokud by to bránilo provedení kontroly. „*Výjimkou jsou pouze případy, kdy je s ohledem na povahu a účel kontroly účast kontrolované osoby zcela nežádoucí, resp. pokud by kontrolovaná osoba svou účastí mohla průběh kontroly negativně ovlivnit či zmařit.*“¹⁰³. Kontrolovaná osoba pak musí vytvořit podmínky pro to, aby kontrola mohla být vykonána a poskytovat kontrolujícímu nezbytnou součinnost¹⁰⁴.

Výstupem z kontroly je vydání protokolu o kontrole, a to ve lhůtě 30 dnů od posledního úkonu, ve složitějších případech je lhůta stanovena na 60 dnů od posledního kontrolního úkonu, přičemž o tomto prodloužení lhůty nemusí kontrolující kontrolovaného uvědomit¹⁰⁵. Stejnopis musí být doručen kontrolované osobě. § 12 KŘ výslovně stanovuje, co musí být obsahem tohoto protokolu. Jedná se zejména o předmět kontroly, kontrolní úkon, kterým byla kontrola zahájena, poslední kontrolní úkon a den jeho provedení, dále jsou obsahem kontrolní zjištění, nedostatky a označení porušených právních předpisů včetně odůvodnění, na základě čeho jsou nedostatky spatřovány, a poučení o námitkách, které může kontrolovaná osoba proti zjištěním obsaženým v kontrolním protokolu podat, včetně určení lhůty a orgánu, ke kterému se námitky podávají. Na závěr je připojeno datum vydání protokolu a podpis kontrolující osoby¹⁰⁶.

Námitky jako opravný prostředek může kontrolovaná osoba podat ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy jí byl doručen protokol o kontrole. V protokolu může být stanovena i lhůta delší vzhledem k povaze a rozsahu kontrolních zjištění¹⁰⁷, nelze však stanovit lhůtu kratší, neboť to by výrazně narušovalo právní jistotu kontrolovaného. Námitky se podávají stejnému

---

¹⁰¹ Zde se uplatní i § 15 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť tyto kontrolující osoby jsou jako oprávněné úřední osoby povinny zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, které se v souvislosti s prováděnou kontrolou dozvěděly, navždy, pokud této povinnosti nebudou zproštěny.

¹⁰² § 9 zákona o kontrole

¹⁰³ DVORSKÁ, Olga. *Kontrolní řád: poznámkové vydání zákona s úryvky důvodové zprávy, vzory a vybranou judikaturou*. 1. vydání. Praha: Linde, 2013. s. 99.

¹⁰⁴ § 10 odst. 2 KŘ

¹⁰⁵ JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel, LIBOSVÁR, Ondřej. *Zákon o kontrole: komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014. s. 117.

¹⁰⁶ § 12 KŘ

¹⁰⁷ JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel, LIBOSVÁR, Ondřej. *Zákon o kontrole: komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014. s. 120.

kontrolnímu orgánu, který kontrolu prováděl, tedy v případě integrované prevence místně příslušnému krajskému úřadu, MŽP nebo ČIŽP, přičemž musí být v písemné formě a musí z nich být patrné, v čem je spatřován nesouhlas se závěrem kontroly¹⁰⁸. Námitky poté vyřizuje vedoucí kontrolní skupiny nebo kontrolující osoba, a to ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení. Pokud jim nevyhoví, vyřídí je nadřízený kontrolujícího, a to do 30 dnů ode dne doručení, přičemž námitkám může vyhovět, částečně vyhovět nebo je zamítnout. Vyřízení námitek však není rozhodnutím podle správního řádu¹⁰⁹. Pokud z námitek nelze zjistit, proti kterému zjištění směřují nebo nejsou odůvodněné, jsou zamítnuty jako nedůvodné. Totéž platí pro námitky podané po lhůtě k jejich podání¹¹⁰. Samotná kontrola a celý kontrolní proces je pak ukončen dnem doručení vyřízení námitek kontrolovanému, marným uplynutím lhůty k podání námitek, vzdáním se práva na námitky nebo dnem, kdy byly námitky předány k vyřízení správnímu orgánu¹¹¹ v případě, kdy bylo zahájeno s kontrolovanou osobou správní řízení o uložení sankce nebo opatření k nápravě¹¹². „*Správní řízení o uložení sankce nebo opatření k nápravě v přímé souvislosti se skutečností obsaženou v protokolu o kontrole (§ 14 odst. 3, § 25 odst. 4 KŘ) může obecně vést jiný správní orgán, než který prováděl kontrolu (záleží na úpravě kompetencí na příslušném úseku veřejné správy). I v případě orgánů, které jsou příslušné k výkonu kontroly a zároveň k vedení navazujících řízení (např. státní inspekce), se používají různé vnitřní organizační modely. U některých orgánů úřední osoby oprávněné k výkonu kontroly (inspektoři) rovněž vedou navazující správní řízení (model uplatňovaný u České inspekce životního prostředí), u jiných správních orgánů jsou odděleny úřední osoby vykonávající kontrolu a úřední osoby vedoucí správní řízení na základě předaných kontrolních zjištění.*¹¹³“.

Na základě kontrolních zjištění tedy může dojít i k uložení nápravných nebo sankčních prostředků kontrolované osobě. V rámci integrované prevence lze mezi nejméně zasahující opatření k nápravě zařadit odstranění zjištěných nedostatků ve lhůtě, kterou k tomu krajský úřad nebo ČIŽP určí, přičemž může také určit způsob jejich odstranění. Mezi nejpřísnější

---

¹⁰⁸ § 13 KŘ

¹⁰⁹ JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel, LIBOSVÁR, Ondřej. *Zákon o kontrole: komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014. s. 124.

¹¹⁰ § 14 KŘ

¹¹¹ DVORSKÁ, Olga. *Kontrolní řád: poznámkové vydání zákona s úryvky důvodové zprávy, vzory a vybranou judikaturou*. 1. vydání. Praha: Linde, 2013. s. 138.

¹¹² § 18 KŘ; § 18 písm. c) KŘ pak stanovuje, že v tomto případě v souladu s § 14 odst. 3 KŘ lze námitky vyřídít v rámci tohoto zahájeného správního řízení o uložení sankce nebo opatření k nápravě v souvislosti se zjištěním obsaženým v protokolu o kontrole.

¹¹³ JELÍNKOVÁ, Jitka, HAVELKOVÁ, Svatava. *Přestupky v praxi orgánů ochrany životního prostředí*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018. s. 125.

prostředky s negativním dopadem na provozovatele patří omezení nebo zastavení provozu zařízení nebo jeho části¹¹⁴.

2. 3 Správní dozor při změně integrovaného povolení

Ke změně integrovaného povolení může dojít ze dvou důvodů. Prvním z nich je ohlášení změny provozu zařízení samotným provozovatelem, která bude spočívat ve změně užívání, způsobu nebo rozsahu provozu zařízení¹¹⁵ a tato skutečnost by mohla mít dopad na životní prostředí. V druhém případě může ke změně integrovaného povolení dojít sám úřad na základě zjištění, která mu vyplynou z vykonaného dozoru nad výkonem integrovaného povolení, a to buď z dozoru průběžného, tedy alespoň jednou za 8 let¹¹⁶ nebo na základě dozoru zahájeného z důvodů uvedených v § 18 odst. 2 ZoIP. V druhém případě postupuje úřad z moci úřední, přičemž vyzve provozovatele, aby podal žádost o změnu integrovaného povolení¹¹⁷.

Podle žádosti o změnu integrovaného povolení úřad rozhodne, zda se jedná o změnu podstatnou či nepodstatnou. Co se myslí podstatnou změnou definuje zákon v § 2 písm. i) ZoIP. „Změna v provozu zařízení nebo rozšíření provozu zařízení se vždy považují za podstatné, když změna nebo rozšíření samy o sobě překračují prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 zákona.¹¹⁸“. Pokud se tedy jedná o podstatnou změnu, uplatní se § 3 až § 15 ZoIP a řízení probíhá tak, jako by se jednalo o řízení o vydání integrovaného povolení. Obsah žádosti tak, jak jej upravuje § 4 ZoIP, může být zúžen s ohledem na rozsah změn¹¹⁹. Pokud se bude jednat o nepodstatnou změnu provozu zařízení, je změna integrovaného povolení provedena úřadem¹²⁰.

---

¹¹⁴ § 19b odst. 1 a odst. 3 ZoIP

¹¹⁵ § 16 odst. 1 písm. b) ZoIP

¹¹⁶ § 18 odst. 1 ZoIP

¹¹⁷ § 19a odst. 1 ZoIP

¹¹⁸ MARŠÁK, Jan, SLAVÍK, Jan. *Integrovaná prevence a omezování znečištění: stručný průvodce provozovatele zařízení s praktickým výkladem zákona o integrované prevenci*. 1. vydání. Praha: Ministerstvo životního prostředí, 2007. s. 19.

¹¹⁹ § 19a odst. 1 ZoIP

¹²⁰ MARŠÁK, Jan, SLAVÍK, Jan. *Integrovaná prevence a omezování znečištění: stručný průvodce provozovatele zařízení s praktickým výkladem zákona o integrované prevenci*. 1. vydání. Praha: Ministerstvo životního prostředí, 2007. s. 19.

3. Role veřejnosti v rámci výkonu správního dozoru

Veřejnost má dvě možnosti, jak se do procesu výkonu správního dozoru zapojit. První možností je situace, kdy se jedná o dozor předběžný, tedy ještě před tím, než je integrované povolení vydáno, a úřad teprve posuzuje, zda provozovatel splňuje zákonné podmínky pro jeho vydání (viz kapitola 2. 1 této práce). Typicky se může jednat o výstavbu nového zařízení, kdy zatím existuje pouze záměr investora. Jak vyplývá i z § 45 odst. 1 ZoIP, podmínkou toho, aby provozovatel zařízení mohl postoupit k realizaci oprávnění jemu přiznané stavebním povolením, je nezbytné, aby v té době již získal pravomocné integrované povolení¹²¹.

Na rozdíl od zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, neobsahuje ZoIP žádnou definici toho, co považuje za dotčenou veřejnost. Otázkou tedy je, jak může veřejnost do integrovaného řízení vstoupit. Jednou z možností je, že integrované řízení probíhá jako navazující řízení¹²² v rámci posloupnosti procesů při realizaci záměru investora. V tomto případě už dotčená veřejnost může být zapojena v rámci procesu posuzování vlivů na životní prostředí (EIA), a tedy může být i účastníkem v integrovaném řízení. „Ustanovení § 7 zákona o integrované prevenci nebylo velkou novelou zákona EIA č. 39/2015 Sb., která zavedla pojem navazující řízení, novelizováno, tj. nebylo výslovně stanoveno, že v případě řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí se uplatní úprava zákona EIA. Řízení o vydání integrovaného povolení budou pravděpodobně pravidelně navazujícími řízeními, v nichž účast dotčené veřejnosti upravuje zákon EIA. Určit okruh účastníků konkrétního řízení o vydání integrovaného povolení je nutné na základě výkladu vztahu příslušných ustanovení v obou zákonech, v pochybnostech ve prospěch širšího účastenství.“¹²³

Pro úplnost je nutné dodat, že zákon o posuzování vlivů na životní prostředí rozlišuje mezi veřejnostmi, tedy každým¹²⁴, a dotčenou veřejností, která musí splňovat zákonem stanovené předpoklady. Jedná se buď o osobu, která může být rozhodnutím dotčena na svých právech nebo povinnostech, anebo právnická osoba soukromého práva, resp. spolek podle § 214 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, jehož předmětem činnosti určeném ve stanovách je ochrana životního prostředí a veřejného zdraví, hlavní činností není podnikání, a který existuje alespoň 3 roky před tím, než se zapojí do řízení, nebo který podporuje alespoň

¹²¹ § 45 odst. 1 zákona o integrované prevenci

¹²² § 3 písm. g) bod 10. zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí

¹²³ JELÍNKOVÁ, Jitka. *Občan, spolek, obec a úřad v ochraně životního prostředí*. 1. vydání. Praha: GRADA, 2017. s. 63.

¹²⁴ „Jedna nebo více osob“ slovy § 3 písm. h) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí

200 osob¹²⁵. Dotčená veřejnost má pak široká oprávnění, neboť se po splnění zákonem stanovených podmínek může stát účastníkem správního řízení, a to tehdy, pokud se do 30 dní přihlásí příslušnému správnímu orgánu ode dne zveřejnění informací o zahájení řízení¹²⁶, pak jí náleží všechna oprávnění, která uvádí konkrétní zákon, a navíc všechna oprávnění účastníka řízení podle správního řádu, konkrétně např. může podat odvolání proti rozhodnutí vydaném v navazujícím řízení, může nahlížet do spisu nebo podat správní žalobu na zrušení rozhodnutí vydané v navazujícím řízení¹²⁷.

Dalším případem může být situace, kdy se veřejnost chce zapojit až do integrovaného řízení. Buď proto, že dříve patřičné kroky v procesu posuzování záměru na životní prostředí neučinila, nebo proto, že se integrované povolení vydává provozovateli, jehož zařízení funguje již po nějakou dobu a až nyní je nutné požádat o integrované povolení například z důvodu zvýšení výroby. V tomto případě nastupuje plně zákon o integrované prevenci se subsidiárním použitím správního řádu.

Zákon o integrované prevenci dává veřejnosti možnost stát se účastníkem řízení podle § 7 odst. 1 písm. e). Takto přihlášenému účastníku řízení pak úřad v souladu s § 8 odst. 1 písm. a) zašle žádost k vyjádření, přičemž na vyjádření mají účastníci 30 dnů po obdržení žádosti podle § 9 odst. 3 ZoIP. V této lhůtě může účastník řízení využít své právo a podle § 12 odst. 2 ZoIP požádat úřad o to, aby se ve věci konalo ústní jednání. Na druhou stranu veřejnost jako takovou zákon o integrované prevenci nikde neupravuje. Jedinou zmínku lze dohledat v § 8 odst. 2 ZoIP, kde je uvedeno, že úřad zveřejní informace o žádosti a informaci o tom, kde lze do žádosti nahlížet, po dobu 30 dnů na své úřední desce, a v této lhůtě může „každý“ zaslat úřadu své vyjádření k žádosti. Nikde jinde už veřejnost upravena není.

Zajímavé je ustanovení § 7 odst. 2 ZoIP, neboť toto rozšiřuje okruh účastníků řízení o osoby, které by jimi byly podle zvláštních právních předpisů, pokud už nemají postavení účastníka podle § 7 odst. 1. Existuje přece ještě jedna možnost, jak se občané mohou do řízení zapojit. *„Jednotliví občané mají pouze omezené možnosti stát se přímo účastníky řízení, pokud jim to neumožňuje některý ze složkových zákonů. I jednotlivec se nicméně může prohlásit za účastníka řízení z pozice osoby, jejíž práva či povinnosti budou vydaným povolením přímo dotčena podle § 27 odst. 2 správního řádu. Je to možné například v situaci,*

---

¹²⁵ § 3 písm. i) bod 2. zákona o posuzování vlivů na životní prostředí

¹²⁶ § 9c odst. 3 písm. b) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí

¹²⁷ JELÍNKOVÁ, Jitka. *Občan, spolek, obec a úřad v ochraně životního prostředí*. 1. vydání. Praha: GRADA, 2017. s. 58.

*kdy člověk bydlí v sousedství provozu, který zatěžuje životní prostředí.*¹²⁸“. Tedy přes subsidiární použití § 27 odst. 2 správního řádu je možné dostat se do pozice účastníka integrovaného řízení. Shodně na tuto problematiku nahlíží i P. Petržílek a T. Tichá¹²⁹ nebo J. Šrytr¹³⁰.

Pokud ovšem veřejnost nesplní žádný z těchto předpokladů pro to, aby se stala účastníkem integrovaného řízení, může se angažovat podáním připomínek k žádosti o vydání integrovaného povolení, kterou úřad zveřejní na své úřední desce¹³¹. Připomínkami lze například namítnout již existující znečištění v dané oblasti a případné obavy z toho, jak další chystaný provoz znečištění ještě zhorší. Připomínkami lze navrhnout i zpracování studie, která může pomoci objasnit skutečné zatížení území znečišťujícími látkami za situace, kdy přibude další potenciální znečišťovatel¹³².

Druhou možností, jak se do správního dozoru zapojit, a jak již bylo uvedeno výše v kapitole 1 této práce, je prostřednictvím incidenčního správního dozoru. Správní dozor obecně je veden z moci úřední, ale možností, jak tuto činnost iniciovat, je právě prostřednictvím podání podnětu k zahájení kontroly¹³³. Na takovýto podnět je poté nutno aplikovat úpravu obsaženou v § 42 a v § 37 správního řádu, neboť správní řád se použije subsidiárně tam, kde zákon o kontrole nestanoví jinak¹³⁴. Taktéž lze institut incidenčního dozoru využít v rámci přezkumu integrovaného povolení. Integrované povolení se sice vydává na dobu neurčitou, ale buď po určité době, konkrétně 8 let, nebo z jiných zákonem stanovených důvodů dochází k přezkoumání integrovaného povolení úřadem¹³⁵. Tento přezkum lze ale iniciovat i na základě podnětu, na základě kterého se pak realizuje incidenční správní dozor. „*K obnově řízení IPPC může vést i podstatná změna v provozu zařízení, která může negativně ovlivnit životní prostředí. Na nutnost vydání nového integrovaného povolení*

---

¹²⁸ PETRLÍK, Jindřich a kol. *Integrované povolení – řekněte nejbližší továrně svůj názor*. 2. vydání. Praha: Sdružení Arnika, 2008. s. 11.

¹²⁹ PETRŽÍLEK, Petr, TICHÁ, Tereza. *Předpisy o integrované prevenci a omezování znečištění*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství ARCH, 2003. s. 26.

¹³⁰ ŠRYTR, Jan. Účast veřejnosti v integrovaném povolování. In MARŠÁK, Jan, SLAVÍK, Jan (ed). *Implementace směrnice o integrované prevenci a omezování znečištění v České republice v letech 2003-2007*. Praha: Ministerstvo životního prostředí, 2009. s. 61.

¹³¹ § 8 odst. 2 zákona o integrované prevenci

¹³² PETRLÍK, Jindřich a kol. *Integrované povolení – řekněte nejbližší továrně svůj názor*. 2. vydání. Praha: Sdružení Arnika, 2008. s. 17.

¹³³ HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 203.

¹³⁴ DVORSKÁ, Olga. *Kontrolní řád: poznámkové vydání zákona s úryvky důvodové zprávy, vzory a vybranou judikaturou*. 1. vydání. Praha: Linde, 2013. s. 163.

¹³⁵ § 18 odst. 1 a odst. 2 zákona o integrované prevenci

či přezkoumání toho starého můžete sami upozornit krajský úřad či Ministerstvo životního prostředí.¹³⁶“

---

¹³⁶ PETRLÍK, Jindřich a kol. *Integrované povolení – řekněte nejbližší továrně svůj názor*. 2. vydání. Praha: Sdružení Arnika, 2008. s. 18.

Závěr

Integrovaná prevence je v dnešní technologicky vyspělé době již nepostradatelným nástrojem ochrany životního prostředí. Tím, jak slučuje dílčí řízení do jednoho hromadného integrovaného řízení, si udržuje potřebný nadhled a zároveň i přehled, který je k efektivitě tohoto institutu zapotřebí. Samozřejmě nic není naprosto dokonalé, a proto si v závěru této práce dovoluji uvést ještě pár poznámek k tomu, co jsem v rámci svého studia daného tématu spatřovala jako neefektivní.

V prvé řadě chci poukázat na to, na jaké činnosti se vlastně integrované řízení vztahuje (činnosti uvedené v příloze č. 1 k ZoIP). Dle mého názoru je okruh činností úzký. Integrované povolování se jeví jako poměrně efektivní nástroj, a proto si myslím, že by se tento institut dal použít i na další činnosti, které mu (zatím) nepodléhají. Na druhou stranu jsem si ale vědoma toho, že by došlo k nárůstu agendy vykonávané krajskými úřady v rámci integrovaného povolování, případně i MŽP.

Další problém, který spatřuji v souvislosti s integrovaným povolováním, spočívá na evropské úrovni. Je sice hezké, že úřady stanovují tuzemským provozovatelům přísné emisní limity, dochází k přezkumu integrovaného povolení v případech, kdy se objeví lepší a efektivnější nejlepší dostupné techniky (BAT), ale musíme si uvědomit, že životní prostředí, ovzduší pak konkrétně, nekončí na státních hranicích jednotlivých států. Životní prostředí je společné lidstvu jako celku. Pro příklad nemusím chodit daleko. Jako osoba žijící v polském pohraničí můžu říci, že ne všude je životní prostředí chráněno stejně. Stačí se podívat doslova „přes pole“, kde se najednou obvykle modrá obloha nad Českou republikou mění v těžký šedý vak visící nad Polskem. Velká část tohoto znečištění je způsobena spalováním odpadu v kotlech na tuhá paliva fyzickými osobami v rodinných domech¹³⁷. To, jak si polská vláda upraví vnitrostátní zákony týkající se této problematiky, z pohledu integrované prevence neovlivníme. Co ovšem na druhou stranu umožňuje Evropská unie sama, je lehce zarážející a protiřečí si s tím, jaké postavení Unie zastává v rámci snižování emisních limitů a závazků, které plynou z její vlastní legislativy, např. ze Směrnice 2010/75/EU o průmyslových emisích¹³⁸, kde přímo v čl. 11 je stanovena povinnost státům, aby byla zařízení nacházející se na jejich území provozována tak, aby nedocházelo k významnému znečišťování, byly použity nejlepší dostupné techniky, učiněna preventivní opatření, předcházelo se vzniku odpadů apod.

---

¹³⁷ *Domácí kotle dusí Polsko. Země má druhé nejhorší ovzduší v EU a míří před unijní soud* [online]. Česká televize.cz, [cit. 23. března 2019]. Dostupné na <<https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2387752-polsko-ma-druhe-nejhorsi-ovzdusi-v-eu-situaci-bude-resit-i-unijni-soud>>.

¹³⁸ Článek 11 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU ze dne 24. listopadu 2010 o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění)

Z toho mi vyplývá, že se Evropská unie aktivně snaží o to, aby se opravdu zabránilo vzniku dalších emisí a zredukovalo se jejich stávající množství, a přesto tato stejná mezinárodní organizace povolí Polsku výjimku z těchto základních zásad. „*Složitost je dána i tím, že Polská republika si při svém vstupu do Evropské unie vyjednala množství výjimek. Má vyjednané měkčí limity, než má už dnes Česká republika. Klasickým příkladem je Arcelor Mittal, kdy pro letošní rok u nás má limit 20, zatímco tatáž továrna v Polsku má limit 100. Na posledním jednání s ministrem životního prostředí [Polské republiky] jsme se je snažili přesvědčit o tom, aby i když mají ty výjimky, vytvořili systém dobrovolných dohod. Zatím ochota z polské strany není velká.*¹³⁹“. Na konci roku 2018 navíc se členské státy dohodly na snížení emisních limitů uhelných elektráren a ukončení státních dotací pro uhlí. Polsko opět dostalo výjimku a nadále může uhelné elektrárny dotovat¹⁴⁰.

Tímto chci tedy poukázat na vnitřní rozpornost přístupu Evropské unie k předcházení znečištění. Jak už bylo řečeno výše, životní prostředí, vzduch a voda jsou společné nám všem, a dokud přístup k jejich ochraně nebude jednotný, bude mít systém k dokonalosti daleko. Na druhou stranu ovšem chci dodat, a to jsem nastínila již v podkapitole 1. 2 týkající se historického vývoje, že lidstvo v ochraně životního prostředí udělalo velký posun, a i každý malý krok správným směrem je krokem dobrým.

---

¹³⁹ SZCZOTKA, Halina. *Polsko si vyjednalo měkčí limity znečištění (Horizont)* [online]. Ihorizont.cz, 12. července 2011 [cit. 23. března 2019]. Dostupné na <https://www.mzp.cz/cz/articles_110712_horizont>.

¹⁴⁰ ČERVINKOVÁ, Jana. *Polsko získalo výjimku a bude moci i nadále podporovat uhelné elektrárny* [online]. Oenergetice.cz, 19. prosince 2018 [cit. 23. března 2019]. Dostupné na <<https://oenergetice.cz/uhli/polsko-ziskalo-vyjimku-bude-moci-i-nadale-podporovat-uhelne-elektrarny/>>.

Seznam použitých zdrojů

MONOGRAFIE A KOMENTÁŘE:

DAMOHOŘSKÝ, Milan a kol. *Právo životního prostředí*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010. 678 s.

PETRLÍK, Jindřich a kol. *Integrované povolení – řekněte nejbližší továrně svůj názor*. 2. vydání. Praha: Sdružení Arnika, 2008. 64 s.

MARŠÁK, Jan, SLAVÍK, Jan. *Integrovaná prevence a omezování znečištění: stručný průvodce provozovatele zařízení s praktickým výkladem zákona o integrované prevenci*. 1. vydání. Praha: Ministerstvo životního prostředí, 2007. 46s.

SLÁDEČEK, Vladimír. *Obecné správní právo*. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2013. 500 s.

HANÁK, Jakub, PRŮCHOVÁ, Ivana a kol. *Kontrolní mechanismy při prosazování ochrany životního prostředí*. 1. vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2017. 241 s.

PETRŽÍLEK, Petr, TICHÁ, Tereza. *Předpisy o integrované prevenci a omezování znečištění*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství ARCH, 2003. 352 s.

HORZINKOVÁ, Eva, FIALA, Zdeněk. *Správní právo hmotné. Obecná část*. 2. vydání. Praha: Leges, 2015. 224 s.

HENDRYCH, Dušan. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. 599 s.

SKULOVÁ, Soňa a kol. *Správní právo procesní*. 3. aktualizované a doplněné vydání. Plzeň: Aleš Čeněk, 2017. 421 s.

DVORSKÁ, Olga. *Kontrolní řád: poznámkové vydání zákona s úryvky důvodové zprávy, vzory a vybranou judikaturou*. 1. vydání. Praha: Linde, 2013. 208 s.

JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel, LIBOSVÁR, Ondřej. *Zákon o kontrole: komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014. 290 s.

JELÍNKOVÁ, Jitka, HAVELKOVÁ, Svatava. *Přestupky v praxi orgánů ochrany životního prostředí*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018. 255 s.

JELÍNKOVÁ, Jitka. *Občan, spolek, obec a úřad v ochraně životního prostředí*. 1. vydání. Praha: GRADA, 2017. 272 s.

SBORNÍKY:

ŠRYTR, Jan. Účast veřejnosti v integrovaném povolování. In MARŠÁK, Jan, SLAVÍK, Jan (ed). *Implementace směrnice o integrované prevenci a omezování znečištění v České republice v letech 2003-2007*. Praha: Ministerstvo životního prostředí, 2009, s. 60 – 65.

TICHÁ, Tereza. IPPC v právním řádu Evropského společenství a České republiky. In MARŠÁK, Jan, SLAVÍK, Jan (ed). *Implementace směrnice o integrované prevenci a omezování znečištění v České republice v letech 2003-2007*. Praha: Ministerstvo životního prostředí, 2009, s. 20 – 24.

BĚLOHRADOVÁ, Jitka, POLÁČKOVÁ, Marie a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 59 - 86.

PRŮCHOVÁ, Ivana a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 235 - 246.

FILIPOVÁ, Jana GÖTTINGER, Vlastimil a kol. *Správní procesy v právu životního prostředí*. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 30 - 58.

PRÁVNÍ PŘEDPISY:

Směrnice Rady 1996/61/ES ze dne 24. září 1996 o integrované prevenci a omezování znečištění

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/75/EU ze dne 24. listopadu 2010 o průmyslových emisích (integrované prevenci a omezování znečištění)

Zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy (kompetenční zákon), ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 254/2001 Sb., o vodách (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů

JUDIKATURA:

Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. února 2015, *ŠKO-ENERGO, s. r. o.*
v *Odvolací finanční ředitelství, C -*

43/14. Dostupné na <<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=162532&pageIndex=0&doclang=cs&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1107403>>.

INTERNETOVÉ ZDROJE:

STONIŠOVÁ, Tereza. *Vědci objasnili záhadu smogu, který v roce 1952 zabil 12 tisíc lidí* [online]. Reflex.cz, 6. prosince 2016 [cit. 4. března 2019]. Dostupné na <<https://www.reflex.cz/clanek/veda/76334/vedci-objasnili-zahadu-smogu-ktery-v-roce-1952-zabil-12-tisic-lidi.html>>.

Historie znečištění a ochrany čistoty ovzduší [online]. ČHMÚ, [cit. 4. března 2019]. Dostupné na <http://copernicus.gov.cz/documents/19/27908/Poster_1_CHMU_Historie_znecisten_i_a_o_chrana_cistoty_ovzdusi.pdf/98c4e0dc-657c-4dac-bd10-cf12dbdeed5b>.

Integrovaná prevence a omezování znečištění (IPPC) [online]. Ministerstvo životního prostředí, [cit. 4. března 2019]. Dostupné na <https://www.mzp.cz/cz/integrovan_a_prevence_omezovani_znecistovani>.

Základní informace o OECD [online]. Ministerstvo zahraničních věcí, [cit. 4. března 2019]. Dostupné na <https://www.mzv.cz/oecd.paris/cz/zakladni_informace_o_oecd/index.html>.

Evropská legislativa (včetně závěrů o BAT) [online]. Ministerstvo životního prostředí, [cit. 10. března 2019]. Dostupné na <<https://www.mzp.cz/ippc/ippc4.nsf/%24%24OpenDominoDocument.xsp?documentId=69F6D3CD18B5566DC1258010004242E6&action=openDocument>>.

Pařížská dohoda [online]. Ministerstvo životního prostředí, [cit. 4. března 2019]. Dostupné na <https://www.mzp.cz/cz/parizska_dohoda>.

Nejlepší dostupné techniky (BAT) [online]. Ministerstvo průmyslu a obchodu, [cit. 10. března 2019]. Dostupné na <https://www.mpo.cz/cz/prumysl/prumysl-a-zivotni-prostredi/ippc-integrovan-a-prevence-a-omezovani-znecisten_i/referencni-dokumenty-bref/nejlepsi-dostupne-techniky-bat--224368/>.

Snížení emisí skleníkových plynů: národní cíle do roku 2030 [online]. Evropský parlament, 12.

dubna 2018 [cit. 10. března 2019]. Dostupné na <<http://www.europarl.europa.eu/news/cs/headlines/society/20180208STO97442/snizeni-emisi-sklenikovyh-plynu-narodni-cile-do-roku-2030>>.

SZCZOTKA, Halina. *Polsko si vyjednalo měkčí limity znečištění (Horizont)* [online]. Ihorizont.cz, 12. července 2011 [cit. 23. března 2019]. Dostupné na <https://www.mzp.cz/cz/articles_110712_horizont>.

ČERVINKOVÁ, Jana. *Polsko získalo výjimku a bude moci i nadále podporovat uhelné elektrárny* [online]. Oenergetice.cz, 19. prosince 2018 [cit. 23. března 2019]. Dostupné na <<https://oenergetice.cz/uhli/polsko-ziskalo-vyjimku-bude-moci-i-nadale-podporovat-uhelne-elektrarny/>>.

Domácí kotle dusí Polsko. Země má druhé nejhorší ovzduší v EU a míří před unijní soud [online]. Česká televize.cz, [cit. 23. března 2019]. Dostupné na <<https://ct24.ceskatelevize.cz/svet/2387752-polsko-ma-druhe-nejhors-i-ovzdusi-v-eu-situaci-bude-resit-i-unijni-soud>>.

Abstrakt:

Životní prostředí je křehký systém, který je nutno chránit před nežádoucími vlivy často vytvořenými provozem průmyslových zařízení. Jejich činnost je proto nutné regulovat, a to tak, aby byl provoz vykonáván v souladu s ochranou všech potenciálně ohrožených složek životního prostředí, na které může mít provozování daného zařízení dopad. Tato kontrolující činnost se nazývá správním dozorem. Dopadem provozu zařízení na jednotlivé části životního prostředí a zároveň jako na celek se zabývá institut integrované prevence, přičemž v rámci této se správní dozor vykonává. Problematika výkonu správního dozoru v rámci integrované prevence je hlavní náplní bakalářské práce. Této části předchází úvodní pojednání o integrované prevenci a správním dozoru obecně. Poslední část je pak věnována možnostem veřejnosti se do výkonu správního dozoru zapojit.

Seznam klíčových slov:

integrovaná prevence, správní dozor, integrované povolení, nejlepší dostupné techniky, emise.

Abstract:

The environment is a fragile system which has to be protected against unfavorable effects frequently produced by operations in industrial facilities. Their activities have to be regulated in such a way that enables the operations to be practiced in concordance with environmental protection of all potentially endangered components of the environment, which it may have an impact on. This controlling activity is called an administrative supervision. The integrated prevention deals with the impact of practiced operations on each part of the environment and also together as a whole and within this process the administrative supervision is performed. The performance of administrative supervision in the process of integrated prevention is the main issue of this bachelor thesis. Other two parts of the paper are dedicated to the integrated prevention and administrative supervision from more of a general perspective and the last chapter is dedicated to possibilities how public may participate in administrative supervision.

Key Words:

Integrated prevention, administrative supervision, integrated permit, best available techniques, emission.